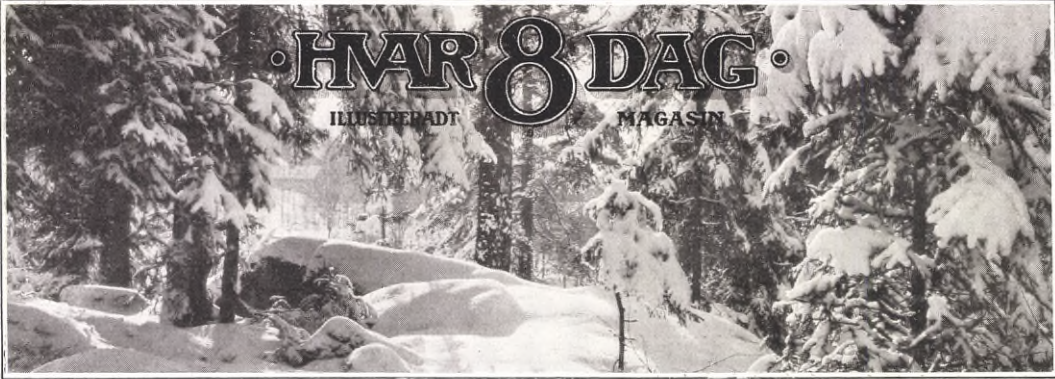

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VÄRMLANDSVINTER. — FOTOGRAF S. J. ÖLANDER, FILIPSTAD.

16:DE ÅRG.

DEN 31 JANUARI 1915.

N:o 18

Foto. Flodin, Stockholm

Klubb: Bengt Nilförsparre

Olof Höglund

OLOF SÖDERBERG.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Herr Knut Wallenbergs inträde i statsrådet betraktades säkerligen, när det skedde, af honom själf som tillfälligt och öfvergående. Världshändelserna och den inrikespolitiska situationen ha emellertid åstadkommit, att hvad som ursprungligen tedde sig som en gästroll allt mera artat sig till likhet med fast anställning och inom alla politiska läger är nog den önskan ganska allmän, att Sveriges utrikespolitik, hvilken exc. Wallenberg i en farofylld kristid utan like med så säker hand styrt på trygga banor, äfven efter ett eventuellt regeringsskifte måtte få behålla honom som sin af allmänt förtroende omfattade ledare.

För vårt land i dess helhet har detta varit till oskattbar lycka. Men för ett flertal institutioner, hvilka tidigare åtnjutit fördelen af att stödjas af exc. Wallenbergs utomordentliga kraft, har det medfört kännbar förlust, i det han i allt större utsträckning af sin ställning som medlem af statsrådet funnit sig föranlåten att draga sig tillbaka från de förtroendeposter han i öfrigt innehåft. Så har han lämnat Stockholms stadsfullmäktige och äfven helt nyligen undanbedt sig förnyadt uppdrag som ordförande i Stockholms handelskammare. Till hans efterträdare som ledare af denna jämte Göteborgs handelskammare viktigaste merkantila fackrepresentation i vårt land utsågs då generalkonsul Olof Söderberg.

Olof Alfred Söderberg är född i Stockholm den 11 april 1872. Hans föräldrar voro grosshandlaren därstädes Per Olof Söderberg och hans maka Göta Örtenholm. Efter att hafva aflagt mogenhetsexamen vid Stockholms högre realläroverk 1891 blef han student i Uppsala, men stannade ej länge där, utan förlade i stället de specialstudier han önskade bedriva för att vinna utbildning för sin framtida verksamhet som affärsman till hufvudstaden, där han drog nytta af undervisningen såväl vid Stockholms högskola som vid därvarande handelsläroverk. Efter att därefter äfven ha genomgått en kurs i bergsvetenskap tillbragte han en del af år 1893 med att praktisera vid åtskilliga järnbruk, men inträdde redan på hösten samma år som biträde i faderns affär, grosshandelsfirman Söderberg & Haak, i hvilken han följande år blef prokurist och från 1897 äfven delägare. Vid denna stora firma har han sedan alltjämt varit knuten; sedan densamma år 1906 blifvit ombildad till aktiebolag, i egenskap af ordförande i styrelsen.

Men därjämte har hans kraft tagits i anspråk för en mängd andra stora företag och af det allmänna i en för en man af generalkonsul Söderbergs ålder mindre vanlig utsträckning.

I förra hänseendet märkes, att han är styrelseordförande i Fagersta bruks aktiebolag i Fagersta sedan 1907, i Grytjöls bruksaktiebolag vid Ljusfallshammar sedan 1897, i aktiebolaget Gryts bruk, Hjortkvarn, sedan 1905, i Gäfle järnvaruaktiebolag sedan 1908, i aktiebolaget John Wall i Stockholm sedan 1903, i Eskilstuna Fabriksaktiebolag sedan 1909, i Koppoms Bruksaktiebolag vid Åmot sedan 1910 och i Koppoms pappersfabriksaktiebolag sedan samma år. Sedan 1906 är han dessutom — ett vittnesbörd om hans förmåga så godt som något — edamat af direktionen för Stockholms enskilda bank.

I fråga om arten och omfattningen af general-

konsul Söderbergs affärsintressen är denna uppräknings synnerligen belysande. De äro som man ser framför allt koncentrerade inom järn- och stålvarubranschen, men räcka äfven till för ett och annat därutöfver. Om det höga anseende han bland sina kolleger åtnjuter vittnar icke minst att han sedan 1912 är järn- och metallvaruföreningens ordförande.

Icke färre äro de uppdrag som under årens lopp kommit generalkonsul Söderberg till del från det allmänna sida.

År 1902 kallades han, då ännu blott 30-årig, att vara en af de sakkunnige, som togos till råds af den nordiska obligationsrättskommittén vid dess utarbetande af förslag till ny lagstiftning om köp och byte af lös egendom. Tre år senare — efter unionsupplösningen — fick han säte i den kommitté under Alfred Lagerheims ordförandeskap, hvilken på ytterligt kort tid och på synnerligen förtjänstfullt sätt uppgjorde förslag till vår diplomatiska och konsulara förvaltnings omorganisation med anledning af skiljemessan från Norge. Sedan 1912 är han ock medlem af den nyupprättade kommission, som har att öfva kontroll med rekryteringen af utrikesförvaltningens tjänstemän.

Med synnerligt intresse har generalkonsul Söderberg tagit del i sträfvanerna att förskaffa Sveriges näringslif för sina uppgifter lämpade representationer utåt. Så har han alltsedan Stockholms handelskammares tillkomst varit en af de fullmäktige däri, valdes till dess vice ordförande 1911 och som ofvan nämndes till dess ordförande innevarande år. Det 1912 i Stockholm hållna Svenska handelskammarmötet utsåg Söderberg till sin ordförande.

För öfrigt har generalkonsul Söderberg varit ledamat af stadsfullmäktige i Stockholm 1906—1910, och af handels- och sjöfartsnämnden därstädes, sedan 1908, handelskunnig ledamat af därvarande rådstufvurätt vid behandling af dispachörsärenden, ledamat af styrelsen för Borgerskapets gubbhus m. m., allt uppdrag, som ådagalägga det synnerliga förtroende, hvaraf han i de vidaste kretsar är i åtnjutande.

Den mest framträdande insats generalkonsul Söderberg hittills gjort ligger dock måhända i det af honom jämte bankdirektör J. Nachmansson år 1906 tagna initiativet till bildandet af handelshögskoleföreningen i Stockholm. Denna förening, i hvars styrelse han från början och allt framgent haft säte, har hufvudstaden till väsentlig del att tacka för, att dess behof af en anstalt för högre handelsundervisning kunde tillgodoses redan 1909. Föreningen, hvars medlemmar lämnat väsentliga bidrag till handelshögskoletankens förverkligande, är allt framgent handelshögskolans egentlige principal, i det densamma utser 3 af de 5 ledamöterna i högskolans styrelse.

Sedan den 17 juli 1911 är Söderberg vårt västra grannlands främste konsuläre representant i Sverige, i det norska regeringen, då generalkonsul Braathen nämnda år på grund af sjuklighet fann sig föranlåten att afgå, skyndade att försäkra sig om Söderbergs förmåga för sitt enda svenska generalkonsulat.

Sedan 1894 är generalkonsul Söderberg i äktenskap förenad med Otilia Josefina Herzog, dotter af generalkonsul Peder Herzog och hans maka Bernhardina Vilhelmina Lindmansson.

FRANS SUELL-STATYN FÖR MALMÖ.

STATYN ÖFVER FRANS SUELL, MODELLERAD AF BILDHUGGAREN E. TRULSSON och i dagarne färdiggjuten i brons i Köpenhamn. Torde inom kort komma att resas å Suellplatsen i Malmö, där sockeln f. n. är under uppförande.

Foto. af bronstatyn för H. S. D.

Omslagsvignetten visar ett vackert porträtt af ett vackert ansikte. Det är den unga filmskådespelerskan vid Svenska Biografteatern i Stockholm, fröken **Lily Jacobson**, som sålunda ytterst pryder detta häfte. Portr. är taget af **fotograf Karnell** i Göteborg.

Statyn öfver den kände patrioten Malmököpmannen *Frans Suell*, hvilken är afsedd att resas på den s. k. Suellplatsen vid brandförsäkringsaktiebolaget "Skånes" palats i Malmö har nu färdiggjuts å Rasmussens konstgjuteri i Köpenhamn och torde inom den närmaste tiden komma att öfverföras till Malmö. Konstverket har till mästare den kände Skåneskulptören *E. Trulsson*.

*

Frans Suell, som var född i Malmö 1744, studerade, efter att förut haiva varit anställd som biträde i fäderns handelsaffär, under ett par år vid universitetet i Lund och företog därefter studieresor till utlandet. År 1771 upptogs han som bolagsman af sin styffader handlanden Henrik Falkman, som

Foto. Bohman, Malmö.
EDVARD TRULSSON,
Frans Suell-statyns skapare
(Text å sid. 277.)

förenat den Suellska affären med sin egen. Under den skickliga och insiktsfulla ledningen blomstrade affärsföretaget, tillförande Suell en betydande förmögenhet. Besjälad af det varmaste intresse för sin stad anslog Suell stora summor till allmännyttiga ändamål och befrämjade kraftigt alla företag, som kunde lända samhället till bättnad. Bl. a. ställde han sig år 1775 i spetsen för hamnanläggningen i Malmö, hvilken blef at så utomordentlig betydelse för stadens uppblomstring. Suell anlade därjämte ett flertal industriella företag, för hvilka han från utlandet införskref moderna maskiner, samt främjade som stor skeppsredare stadens handel. Även på landthushållningens område gjorde han en betydande insats genom att här i landet införa cirkulationsbruket. Suell, som afled 1817, fick som yttre utmärkelse mottaga titeln af kommerseråd.

*

Den danske jätteångaren "*Fredrik VIII*", som skulle undergått sin årliga reparation i marindockan i Kiel på grund af kriget icke gå in där. Då Burmeister & Wains stora flytdocka icke kunnat mottaga ångaren har den i stället gått in i Malmö stora nya torrdocka.

Ångaren mäter icke mindre än 18,000 tons.

Foto. Bohman, Malmö.

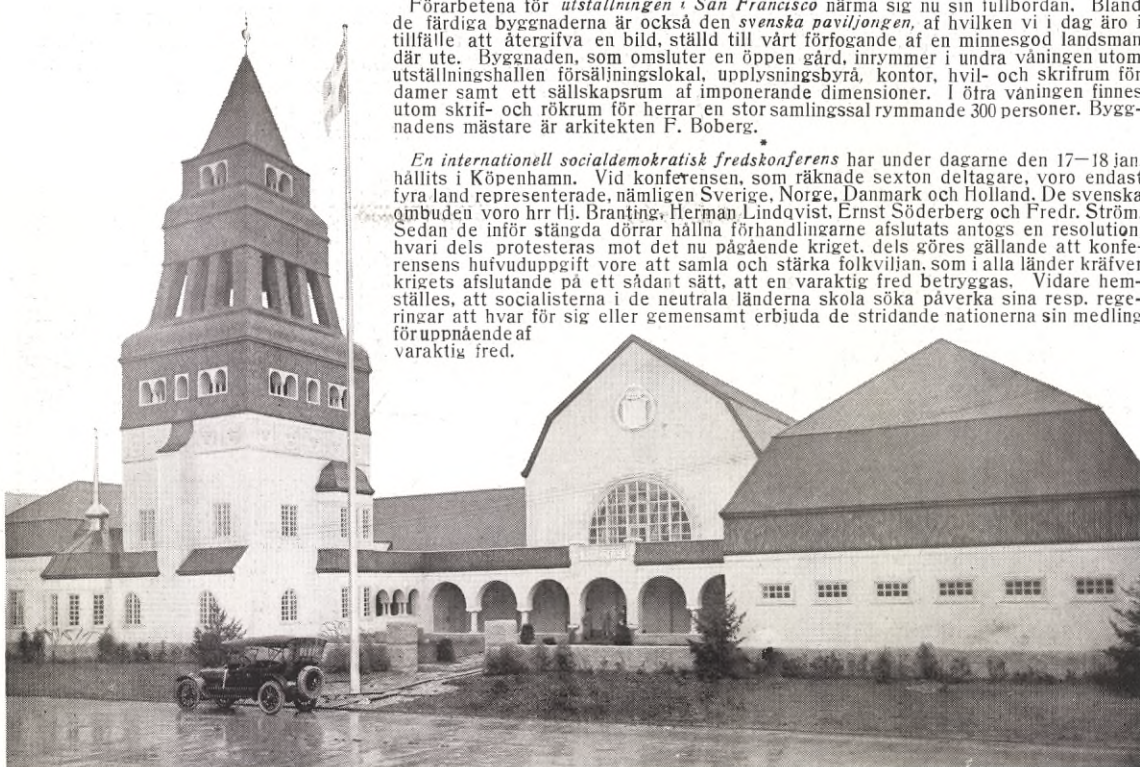
Fotograf: Bengt Sjöbergström.

MALMÖ TORRDOCKA — NORDENS STÖRSTA — MOTTAGER DANSKA AMERIKAÅNGAREN FREDRIK VIII, 18,000 TON.

SVENSKA UTSTÄLLNINGSBYGGNADEN I SAN FRANCISCO.

Förarbetena för utställningen i San Francisco närma sig nu sin fullbordan. Bland de färdiga byggnaderna är också den svenska paviljongen, af hvilken vi i dag äro i tillfälle att återgifva en bild, ställd till vårt förfogande af en minnesgod landsman där ute. Byggnaden, som omsluter en öppen gård, inrymmer i undra våningen utom utställningshallen försäljningslokal, upplysningsbyrå, kontor, hvil- och skrifrum för damer samt ett sällskapsrum af imponerande dimensioner. I öfra våningen finnes utom skrif- och rökrum för herrar en stor samlings-sal rymmande 300 personer. Byggnadens mästare är arkitekten F. Boberg.

En internationell socialdemokratisk fredskonferens har under dagarna den 17—18 jan. hållits i Köpenhamn. Vid konferensen, som räknade sexton deltagare, voro endast fyra land representerade, nämligen Sverige, Norge, Danmark och Holland. De svenska ombuden voro hrr H. Branting, Herman Lindqvist, Ernst Söderberg och Fredr. Ström. Sedan de inför stängda dörrar hållna förhandlingarne afslutats antogs en resolution, hvari dels protesteras mot det nu pågående kriget, dels göres gällande att konferensens huvuduppgift vore att samla och stärka folkviljan, som i alla länder kräver krigets afslutande på ett sådant sätt, att en varaktig fred betryggas. Vidare hemställs, att socialisterna i de neutrala länderna skola söka påverka sina resp. regeringar att hvar för sig eller gemensamt erbjuda de stridande nationerna sin medling för uppnående af varaktig fred.

DEN SENASTE BILDEN AF SVENSKA PAVILJONGEN, efter en foto. tagen af en amatörfotograf, herr Josua Westerberg, den 26 Dec.

Stationsföreståndare Hjalmar Söderholm i Karsjö, Helsingland, har i dagarna till krigsministern inlemnadt ett förslag till ordnande af icke krigsskyldigas militär undervisning hvilket tilldragit sig synnerlig uppmärksamhet från de militära auktoriteternas sida. På begäran af chefen för Generalstaben ha yttranden infor drats från den af Svenska gymnastik- och idrottsföreningarnes riksförbund tillsatta gymnastik- och idrottskommittén. Förslaget innebär i huvudsak att genom systematiskt ordnade öfningar erhålla lämpliga reserver åt infanteriet genom att sammanföra den vapenföra delen af ungdomen mellan 16—20 års ålder jemte från värn-

plikt frikallade men icke helt oförmögna. Dessa ungdomar och män skulle sockenvis sammansluta sig i föreningar för att efter fastställd kursplan och under sakkunnig ledning af därtill villigt f. d. stamanställd befäl och underbefäl eller landstomsbefäl hvarje vecka bedriva militära öfningar. Herr Söderholm, som sedan 1912 innehar befattningen som stat.-föreståndare i Karsjö, var under åren 1910—13 landstingsman i Örebro län.

A. J. H. SÖDERHOLM. Stationsföreståndare — Karsjö. Förslagsställare till Frivillig militär riksorganisation.

GRUPPFOTOGRAFI FRÅN INTERNATIONELLA SOCIALDEMOKRATISKA FREDSKONGRESSEN I KÖPENHAMN. I midlen igenkännes redaktör H. Branting.

Efter fotografier.

Klicka. Bengt Skjerve.

Öfverst: BEFOLKNINGEN I PALESTINA DEMONSTRERAR SIN TYSKVÄNLIGHET MED FLAGGOR FRAMFÖR PALESTINA-BANKEN I JAFFA.

Nederst: TURKISKT SOLDATLIF FRAMFÖR EN MOSKÉ I STAMBUL, EN NUMERA VANLIG GATUBILD.

Till bild å sid. 275
Bildhuggaren
Johan Edvard
Trulsson, ska-
paren af Frans
Suell-statyn
som nu står
färdiggjuten i
brons och inom
kort skall resas
i Malmö, är född
derstädes 1881.
Har studerat
sin konst för
Brandstrup och
Sinding samt
genomgått
Konstakade-
mien. Bland
tidigare arbe-
ten "erinras om
statyn "Vären"
m. fl. Har haft
uppmärksam-
made utställ-
ningar i musé-
erna i Malmö
och Lund samt
å Charlotten-
burg i Köper-
hamn.

ITALIENS SENASTE HEMSÖKELSE.

Öfverst:
AVEZZANO EFTER
JORDBÄFNINGEN.
Hufvudgatan.

Därunder:
SÅRADE BORTFÖRAS.

Nederst:
BANCO DI ROMA I
RUINER.

Efter de första fotografierna från Italien.

Överst: HUSVILLA I AVEZZANO.

Nederst: JERNVÄGSSTATIONEN I TAGLIACCOZZO. Folket beger sig i mängd till Avezzano för att söka efter anhöriga.
Efter de första fotografierna från Italien.

Från de af *jordbäfningskatastrofen* den 13 jan. olycksbud om blomstrande samhällen, som genom hemsökta distrikten i Italien ingå alltjämt nya jordskalvet förvandlats till ruiner och hvars inne-

ITALIENS SENASTE HEMSÖKELSE.

FRÅN SORA. *Det svåra och farliga räddningsarbetet. då under rasen begrafna skola framdragas.*

Efter de första fotografierna från Italien.

KONUNGEN AF ITALIEN (x) BLAND AVEZZANOS RUINER.

vånare till betydande del dödats eller skadats. Nya svagare jordstötter, som vid flera tillfällen förmärkts, haiva gifvit ökad näring åt paniken och kommit människorna att i tusental fly från jordbäfningsområdet till tryggare nejder. Rom har sålunda under de gångna dagarna fått mottaga 8,000 flyktingar, däraf många sårade.

Från myndigheternas sida ha energiska åtgärder vidtagits för att bringa hjälp till de hemsökta trakterna. Militär har afsändts till olycksplatserna för att deltaga i räddandet af de under ruinerna lefvande begrafna, och för att lindra de lidna svåra ekonomiska förlusterna har regeringen utanordnat ett belopp af 30 millioner lire.

Den italienske konungen har upprepade gånger besökt de platser, som berörts af jordskalvet, för att personligen övertyga sig om effektiviteten af den lämnade hjälpen.

TYSKA PORTRÄTT FÖR DAGEN.

Efter fotograf.

KARL FRANS JOSEF, ÖSTERRIKISKE ERKEHERTIGEN-TRONFÖLJAREN, I BERLIN PÅ GENOMRESA TILL TYSKE KEJSARENS HÖGKVARTER VID FRONTEN.

Efter porträtt.

Kläd: Bengt Silfverparre.

PROFESSOR, D:R KARL HELFFERICH, TYSKLANDS NYE FINANSMINISTER, FÖRUT CHEF FÖR DET STORA PRIVATA BANKINSTITUTET Deutscher Bank i Berlin.

Österrikisk-ungerske tronföljaren, erkehertig Karl Franz Josef, anlände, på genomresa till kaisar Wilhelms högkvarter den 22 jan., till Berlin och aflade där ett besök hos kejsarinnan. Under de fem timmar erkehertigen uppehöll sig i Berlin företog han en del kortare färder i staden, hvars befolkning ägnade honom en entusiastisk hyllning.

I det tyska riksfinsdepartementets ledning har i dagarna ett uppmärksammat personskifte ägt rum, i det att statssekreteraren Hermann Kühn på grund af tilltagande ohälsa träd tillbaka från sin post och ersatts af direktören för Deutscher Bank verkliga legationsrådet professor Karl Th. Helfferich.

På samma gång den tyska prässen ger sitt erkännande åt statssekreterare Kühns framstående förmåga som finansledare och beklagar, att vacklande hälsa nödvändiggjort hans tillbakaträdande, uttalar den sin lifliga gäde öfver att han till efterträdare fått en verklig fackman, hvilken genom sin tidi-

gare verksamhet äger de yppersta förutsättningar för den under rådande förhållanden så utomordentligt viktiga och kräfvande riksfinsministerposten.

Den nye finansministern, som är född 1872, blef 1899 docent i statsvetenskap vid universitetet i Berlin och påföljande år ledare af det kolonialpolitiska seminariet för orientaliska språk i samma stad. Ar 1901 utnämndes han till referent för ekonomiska frågor i tyska utrikesdepartementets kolonialafdelning och kallades år 1904 till professor i statsvetenskap vid universitetet i Bonn, hvilken kallelse han dock afböjde. Två år senare blef han direktör för anatoliska järnvägen i asiatiska Turkiet och 1908 direktör för Tysklands största privata bankinstitut, Deutscher Bank, hvilken bl. a. står i spetsen för det konsortium, som finansierar den för de tyska intressena i Orienten så betydelsefulla Bagdadbanan. I den konferens som år 1913 sammanträdde i Paris för att ordna de finansiella frågorna på Balkan deltog Helfferich som Tysklands ombud.

VÅR NÄSTA.

FÖR HVAR 8 DAG AF **BO BERGMAN.**

ERNST TYBECK, direktör i bolaget Tybeck, Wallman & Co., handlade med kolonialvaror. I sin ungdom hade han handlat med ord och idéer. Men då denna affär inte riktigt ville bära sig, slungade han vid några och trettio år sin odödlighet och gaf sig in på någonting mindre problematiskt. Det var en känd och solid firma som tog honom, och efter tolf år var han en af cheferna. Hans framgång på den nya banan öfverraskade honom en smula. Han drog den slutsatsen att han inte var ämnad till någon riktig författare, och det kändes förresten skönt att få studera människorna i lugn och ro utan det hvita papperet som väntade.

Ty sin nyfikenhet på lifvet, sitt intresse för näs-

tan, sin lust att gissa ut de vandrande gåtor, som ödet förde i hans väg, hade Ernst Tybeck bibehållit. Det var en liten privat fluga hos honom. Ibland var han inte själf klart medveten om den. Hans hjärna arbetade på egen hand, när den var ledig från kontorets siffror. Ett ansikte kunde plötsligt dyka upp inför honom — ofta flera dagar sedan han mött det — och då hade hans inbillning redan färdig en gissning om det, konturerna till en historia, stommen till en novell.

På detta sätt hade Tybeck med åren fått en ansenlig samling noveller som han inte behöfde skriva. Han blef därför inte heller led på dem. Han läste till och med gerna om dem i minnet, utvidgade och förbättrade dem, gaf dem nya upplösningar. Lifvet hade ingenting med detta att skaffa. Det var inte

de lefvande personerna som betydde något, utan hvad han diktat omkring dem, och kanske får man återigen därpå dra den slutsatsen att Ernst Tybeck hade orätt, när han påstod att han inte var någon riktigt författare.

Men det gör detsamma; han var en hederlig karl och en god människa, och han förtjänade i alla fall rätt mycket pengar. Och den dag när denna historia börjar satt han på sitt kontor som vanligt och funderade på hur han skulle kunna förtjäna ännu mera. I ett rum innanför hans eget knackade en skrivmaskin, och när den höll upp en minut lät det som tiden stannat. Det var kväfvande hett. Kontoristerna arbetade i skjortärmarna. Plötsligt kom en askskräll, så att Tybeck hoppade till. Det blef skumt några ögonblick, men just som skuren började sken solen fram. Det föll stora, glesa droppar; de glänste som silfver, som ett löjstim hållts ner öfver jorden. Fönster slogs upp midt emot för att få litet svalka, och på takbalkongen utanför fotografiateljern tog det unga herrskapet en liten promenad och lät det våta silfret falla som en himlens nådegåfva i sitt hår. Frun skrattade och skakade på hufvudet, så att regnstanken yrde. Hon såg ut som en liten flickunge, kunde inte vara mer än kring de tjuo — en liten mycket söt, men mycket blek flickunge. Mannen var väl inte stort äldre. Han log åt sin fru. Hans leende var godt och ömt.

Tybeck satt och betraktade dem. De voro hans närmaste grannar sedan några månader. Öfver den hemska Mästersamuelsgatan med sin stank från öl-kaféer, dåliga hotell och postbiler såg han in i den fattiga ateliern, där det fanns några fotografier på väggen och ett par fätöljer i en vrå och där en liten enkel blomvas stod ensam och öfvergifven på en piedestal midt på golvet. Huset var inte äldre än ett par år, och det hade bytt hyresgäster oupphörligt. I de undre våningarna växlade humbug-affärer af olika slag, och i ateliern mindes Tybeck tapetserare, syverkstäder, artister. En bildhuggare bodde där i vintras. Han klinkade mandolin och hade flickor och kulörta lyktor och en julgran, som sedan låg och skräpade på taket hela våren och regnade sönder. Men så drogo flickorna, eller hvad det var, i väg med honom, och någon af de första dagarna i april hade det lilla fotografmenaget kommit inflyttande.

Hemmet hade flyttat in bakom de stora, ödsliga fönstren. Ty det var ett hem, icke något annat slags förhållande mellan de två därinne, ingenting bohemartadt — det var en liten mycket legal idyll, sådan storstäderna kunna gömma den i en takvåning högt öfver bullret och smutsen och med fri utsikt åt molnen, om också inga andra utsikter. Om kvällarna brann en lampa framför de båda fätöljerna, och den lilla frun satt med sitt arbete, nerböjd, halfva ansiktet i skugga och den andra hälften i gult sken. Men mannen gick fram och tillbaka, fram och tillbaka, timme efter timme. Ibland stannade han och strök sin hustru öfver hårfästet; han såg inte glad ut.

Det var ondt om kunder i den lilla ateliern. Tybeck kunde inte erinra sig mera än fem, sex stycken på de sista månaderna. Och nu var det sommar och allting var dött utom den stora kopparglödande solen, som var så skön att se på från en skärgårdsvilla och så hemsk på Mästersamuelsgatan i dammet och dunsterna. Direktören hade marker för sitt fönster och isdrycker på sitt bord, men de stora ateliarfönstren midtemot hade intet skydd och ändå blefvo inte de båda människorna därinne det minsta solbrända. De tycktes i stället blekna i hettan. De svettades inte. Det såg ut

som de torkade ihop, som glansen i den lilla fruns stora, barnsliga ögon torkade, som den unge mannen torkade och hårdnade i ansiktsmuskulerna, i mennens linjer, i de magra, beniga, nervösa händerna. Sannerligen, tänkte Tybeck, här behöfver man inte vara diktare för att göra en historia. Men hur skall det gå? Hur i Herrans namn skall det gå?

Han hade yttrat den sista frågan nästan högt för sig själf. Han kunde inte hjälpa att han nu i ett par månader intresserat sig för de stackars människobarnen därinne, men det märkliga var att de intresserade honom mera eller, rättare, på ett annat sätt än hans andra gissgator. Han kände sig inte så fri gentemot dem som han hört sägas att en diktare bör vara i förhållande till sina modeller. Men jag är ju ingen diktare, jag är direktör, lät mig slippa att vara något annat, gick han på med sig själf. Och åter tyckte han sig höra de där orden som han nyss sagt halfhögt: Hur skall det gå, hur skall det gå!

Han tyckte att den frågan måste „sväfva“ därinne under det branta glastaket, genom hvilket solen föll med sina eldknippen. Hvar morgon måste den vara där. Den måste surra som en stor, otäck, envis fluga omkring de båda människobarnen, och hur man slog i luften så blef man den aldrig kvitt. Tybeck suckade; och plötsligt retade han upp sig mot sig själf. Hvad i fridens dar anginge honom egentligen dessa människor? Hvar och en fick sköta sitt. Hade inte han också bekymmer kanske — ett envist flugsurr som han fick hålla från lifvet hvar dag? Sadant slapp man inte.

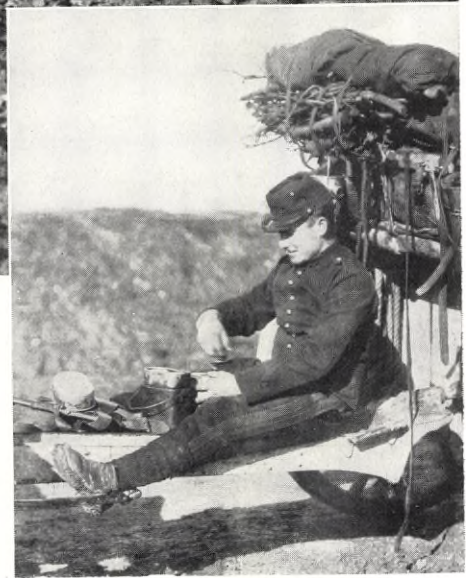
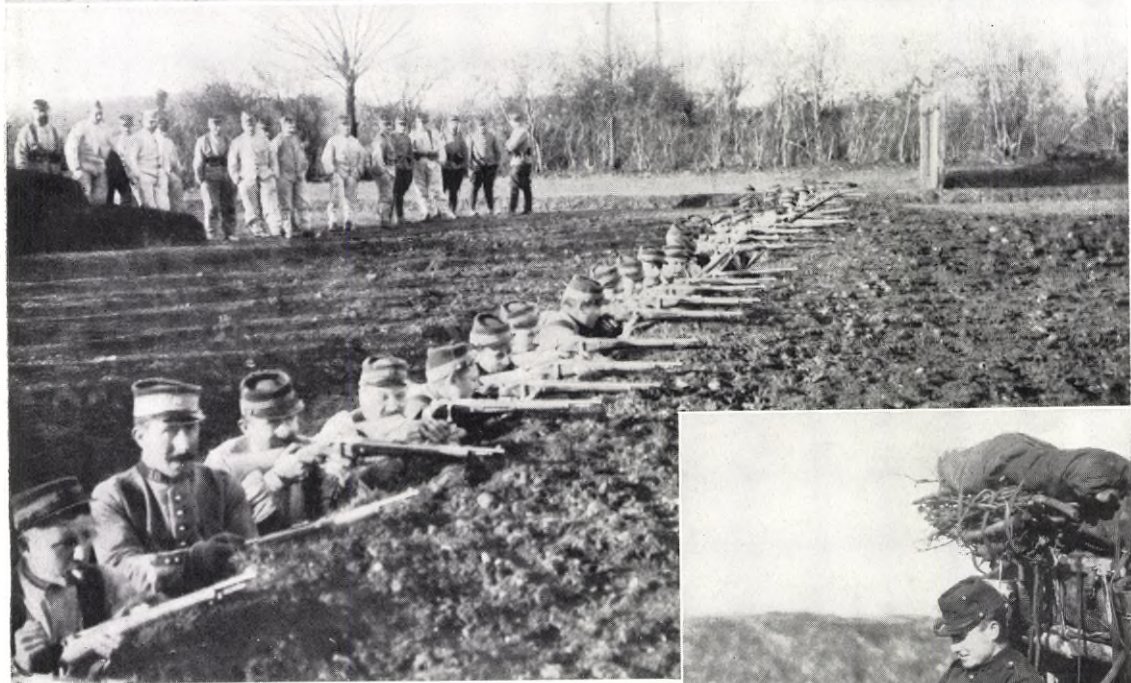
När han kom ut från kontoret på middagen, gick han midt öfver gatan. Han ställde sig och betraktade fotografens skyltlåda; inte var det mycket, men så kostade nöjet bara tre kronor dussinet. Det var sergeanter med mustascher som lampborstar, köksor vid ett plyschbord eller med en duiva på handen, små köttklumpar som skulle föreställa barn, och en katt i en sykorg. Tybeck betraktade allt detta mycket ihärdigt och ändå tankspridd, suckade tungt, och i stället för att helt naturligt fortsätta sin väg drog han sig in i porten, släpade sig upp för tre långa trappor och ringde på. Den lilla frun kom och öppnade.

Om det gick för sig att bli „afdagatagen“ nu genast? Han använde en ansträngt munter, nära nog flabbig ton, som han inte själf begrep. Och under tiden fixerade han henne omedvetet, envist och löjligt, alldeles som han sett på fotografierna i ladan nyss. Rummet såg ödsligt och halfifrdigt ut; det fattades möbler. Nu kom fotografen. Tybeck tog honom i ögonsikte och fann att han tyckte sämre om mannen på nära håll, hvad det nu kunde vara, något i minen och hållningen, eller om det bara var det att han hade fått på sig en blå sammetsjacka, artistlivréet. Något tillgjordt fanns det i alla fall. Men du gode, hvad den lilla frun var blek i den arrangerade atelierdagern! Så blodlös och tunn. Hon rodnade svagt inför Tybecks blickar. Men hon kunde inte låta bli att dra på munnen; han såg så lustig ut.

— Jag tar tre dussin, sade direktören när proceduren var öfver. Jo, jo, jag är säker på att bli bra. Och jag vill betala nu genast. Adressen? Ni kan skicka upp dem till mitt kontor här midt öfver gatan. Direktör Tybeck... Tybeck, ja.

Och han rusade sin väg, medan han tänkte att det här få de roligt åt. De komma att gapskratta åt mig. Hvilket original! säger den lilla frun, och så skrattar hon. Och då får hon kanske litet färg på kinderna... Men det blir ju inte mera än nio kronor! hoppade Tybeck till i sina tankar. Herre

Fortf. å sid. 287.

Öfverst: KUNG ALBERT INSPEKTERAR SINA EGNA HJELTETRUPPER PÅ BELGISK MARK.

Mellerst: DEN YNGSTA ÅRSKLASSEN — 1915 — AF FRANSKA TRUPPER ÖFVAS I SKYTTEGRAFVENS MODERNA KRIGSMETOD.

Nederst: DEN FRANSKE SOLDATEN MED SITT KAFFE — DET HAN SVÅRAST KAN UNDFVARA.

VÄRLDSKRIGET.

De mest uppseendeväckande händelserna under världskrigets *tjugofemte* vecka ha varit förlagda till lufthafvet. Vid veckans slut är luften fylld af rykten och förutsägelser om ytterligare företag just med luftvapnet, medan rapporterna om tilldragelserna till lands och sjös äro mer än vanligt magra.

Efter fotografier.

Klitch: *Bright Outlook*.

DET ENGELSKA KAVALLERIET I FÄLT.

Tisdagen den 19 januari på aftonen visade sig oförmodadt ett antal — förmodligen tre — Zeppelinflygskepp öfver Englands östliga grefskap. I Yarmouth nedkastades under loppet af 10 minuter 5 bomber. Tre människor dödades, ett par hus förstördes och en mängd fönsterrutor krossades. Luftskeppen begäfv sig därifrån till Sheringham och nedkastade där 2 bomber, hvilka dock ej gjorde någon skada. Äfvén i Cromer nedkastades bomber. Kl. 10,45 samma afton flög ett luftskepp öfver Kings Lynn och nedkastade där fyra bomber, som förstörde två och skadade ett hus. I ett af de träffade husen blef en 17-årig yngling död. Hans fader hade blifvit begrafad under ett af de sönderskjutna husens ruiner, men framdrogs ännu lefvande och väntar å sjukhus på sitt vederfående. I ett annat hus sårades en moder och hennes lilla barn. Sammanlagt nedkastades här 5 å 7 bomber. Äfvén i närheten af Sandringham nedkastades dylika. Anledningen skulle väl vara, att engelske konungen här har sitt residens.

Enligt telegram från London flög ytterligare ett okänt antal Zeppelinflygskepp kl. 10.30 på aftonen den 22 jan öfver Cromer. Syftet med eller resultatet af denna nya luftoffensiv är, då detta skrives, ännu icke känt.

Enligt f. n. n. f.

K'iche' hem. a - B. Hingst Silfverparre, Sthlm - Gb.

ENGELSKT KAVALLERI PÅ REKOGNOSERING. En senaste bild från fronten

Enligt meddelande i Nederländska tidningar skall å andra sidan flygare från de allierade arméerna ha utfört ett angrepp mot Krupps stora verkstäder i Essen och där kastat ner bomber, hvilka åstadkommit åtskillig förödelse. Huruvida uppgiften är riktig, är icke godt att säga. Säkert är att de Kruppska verken äro skarpt bevakade och späckade med kanoner för beskjutning af flygmaskiner.

EN TYSK KYRASSIER PÅ PATRULLRIDT I METERHÖG SNÖ I POLEN.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

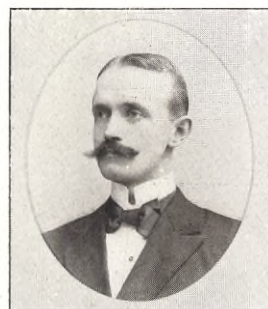
C. G. MOZART.
Kontr.-prost. Kyrkoherde.
Tingsds. 90 år 7 Jan.

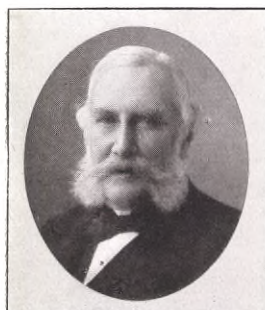
A. W. QVARNSTRÖM.
Prost. Kyrkoh. — Söderdala.
70 år 19 Jan.

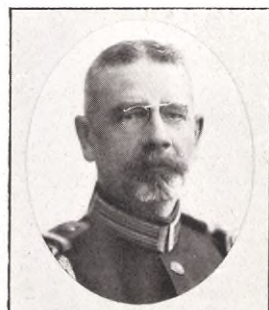
J. JOHANSSON.
Godsegare. Landstingsman.
Carlshed. 50 år 11 Jan.

O. E. REIMERS.
Sanatorieläkare. — Tyringe.
50 år 24 Jan.*

H. J. LOVÉN.
Grosshandlare — Stockholm.
75 år 31 Jan.*

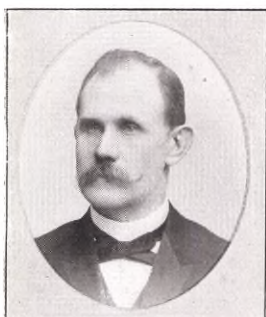
L. W. FINEMAN.
Öfverste. — Visby
55 år 30 Jan.*

A. H. DE MARÉ.
Kammarherre — Stockholm.
55 år 30 Jan.*

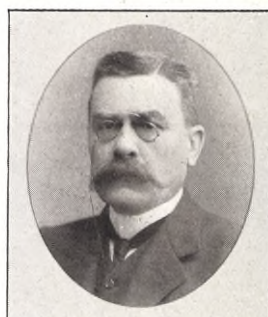
C. A. HALLENBORG.
Öfv.-löjtn. Adj. h. Konungen.
— Stockholm. 50 år 22 Jan.

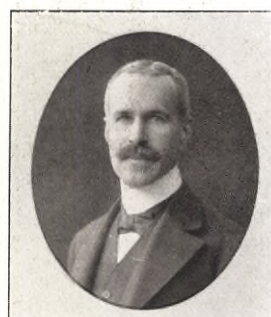
E. W. GREFBERG.
Justitieråd. — Stockholm.
70 år 27 Jan.*

J. T. WESTRIN.
Förste Arkivarie. — Stock-
holm. 65 år 12 Jan.*

C. E. LEIJONMARCK.
President. — Jönköping.
— 60 år 30 Jan.*

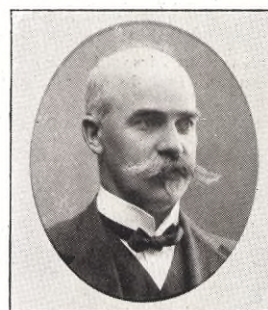
P. M. AF UGLAS.
Friherre. Expeditionschef. —
Stockholm. 50 år 25 Jan.

A. M. V. KARLSON.
Lektor. — Örebro.
60 år 16 Jan.*

G. A. R. EHRENGRANAT.
Stationsinspektör. — Storlien.
60 år 8 Jan.

P. A. KJELLIN.
Stadsingenjör. — Östersund.
55 år 31 Jan.*

P. L. ÅMAN.
Advokat. — Stockholm.
50 år 22 Jan.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

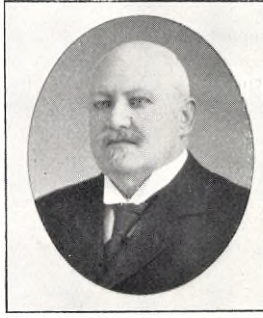
* Data här nedan.

A. G. LIDMAN.
F. d. Handlande. Komm.-man.
Karlstad 85 år 2 Febr.

A. JOHANSSON.
F. d. Landstingsm. Komm.-man.
Fåglum 65 år 14 Jan

P. A. FORSSELL.
F. d. Boktryckare. — Karlstad.
60 år 22 Jan.*

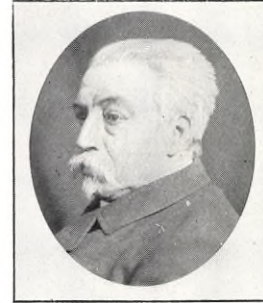
O. ALBERG.
Grosshandlande. — Malmö.
50 år 3 Febr.

N. J. NORDENFELDT †.
F. d. Öfverstelöjtnant. — Anne-
borg. F. 42. † 10 Jan*

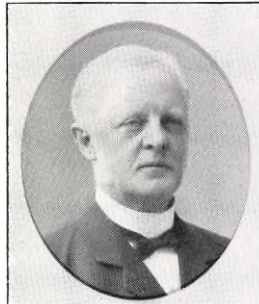
W. T. UNGE †.
Öfverstelöjtnant. — Stockholm
F. 45 † 16 Jan.*

F. P. SCHULTHESS †.
Professor. — Stockholm.
F. 47. † 18 Jan.*

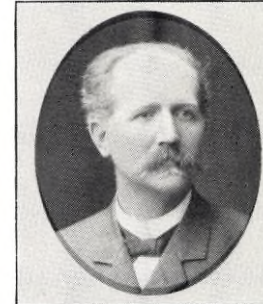
E. H. F. OLIN †.
Godsegare. Fil. Dr. — Lönn-
torp. F. 69. † 15 Jan.*

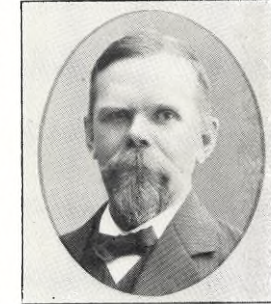
A. O. H. LJUNGQUIST †.
Grosshandlande. — Nyköping
F. 41. † 13 Jan*

L. J. DAHLBERG †.
Javelerare. Komm.-man. —
Kristianstad. F. 53. † 12 Jan

G. L. BRANDBERG †.
Målaremästare. — Norrköping
F. 60. † 9 Jan.*

A. FRIBERG †.
Läroverksadjunkt. — Örebro.
F. 64. † 14 Jan.

OTTO REIMERS. Stud.-ex. 90, med. lic. 03. U.-läkare v. länslasarettet i Helsingborg 03, badläkare i Grebbestad 04, läkare v. nervkurorten Ty-
ringe sanatorium sedan 05. Samtidigt med dr Reimers 50-årsjubileum in-
faller själva kurortens och sanatoriets 10-årsjubileum. Det bör erinras
om att utvecklingen af den ansedda nervkurorten till den ställning den
nu intager, är att i främsta rummet tillskrifva dr Rs skickliga ledning.

JOHN LOVÉN. Stud.-ex. 58, deleg. i firman Lovén & Co. i Stockholm
73—99. Stadsfullm. 77—83 o. 01—05, led. af drätselnämnden 02, led. af
handels- o. sjöf.-nämnden 86—03, styr.-led. i Skand. kredit a.-b., styr.-led.
i Brandförsäkr. a.-b Fenix 88—13. Led. af Riksd. A. K. 80—84 af F. K.
03—06. Biografi o. helsidesportr. årg. XI: 20.

LUDVIG FINEMAN. U.-löjtn. v. Helsing reg. 79, major v. Norrb. reg.
04, öfverstelöjtn. 07 tf. chef i Gottlands inf.-reg. 10, öfverste i armén 11.

HENRIK DE MARÉ. U.-löjtn. v. A. Lifgren-reg. 81, repet. v. krigs-
högsk. 91—97, kapt. o. adjutant h. prins Carl sistn. år. Militärrattaché i
Berlin 97—04, major v. Gen.-stab. 04, afsk. ss. major i Gen.-stabens res. 08.
Kammarherre, tjänstg. h. hertigparet af Vestergöt. sedan 05.

ERNST GREFBERG. Stud.-ex. 67, hojr.-ex. 71, v. häradshöfd. 73, fiskal
i G. hojr. 80, ass. 84, hojrättsråd i Sv. hojr. 96, justitieråd sedan 98. Kom-
mendör m. st. k. N. O.

THEODOR WESTRIN. Stud.-ex. 69, fil. dr. 75, arkivarie i Riksarkivet
97, förste arkiv. 09. Hufvudred. af Nord. familjebok 94—99, medarb. af
dess 2a uppl. 01, hufvudred. sedan 06. Hist. fört. Led. af Vitt-, hist.-
o. ant.-akad.

CARL LEIJONMARCK. Stud.-ex. 73, fil. kand. 78, jur. utr. kand. 83, v.
häradshöfd. 85, fiskal i Sv. hojr. 90, ass. 91, rev. sekr. 1900, suppl. i Just.

omb.-man 97—02, tf. exped.-chef i Just.-dep. 02, justitieomb.-man 02—06
president i Göta hojrätt sedan 06. Kommandör m. st. k. N. O.

VALFRID KARLSON. Elev v. Konstakad. 75—79, assist. o. ex. lär. v.
Tekn. högsk. 85—96, öfverlär. v. Tekn. skolan i Stockholm 87, lektor v.
Tekn. elem. skolan i Borås 96—01, lektor v. Tekn. elem.-skolan i Örebro
sedan 02. Stadsfullmäktigt i Örebro 05—12, led. af bygg- o. nämnden sed. 04.

ADOLF KJELLIN. Afg. tr. Chalmers tekn. läroanst. 84, tf. stadsingeniör
i Östersund 98 ord. 03; led. af skolråd 04. Utif. ritningar t. ett antal
oifentl. o. ensk. byggnader i sin stad.

ALBIN FORSSELL. Eg. af C. D. Forssells boktr. i Karlstad 88—03;
o. öfverstelöjtn. i armén. Egde sedan 87 egend. Anneborg i Verml. Har
dess utg. 84—04. Stadsfullm. 02—11, led. af fattigvårdsstyr. 97—12, af tax-
nämnden sedan 97, af drätselkamm. sedan 99, v. ordf. i badhusstyr., led. af
hamnstyr. Led. af styr. i Vermlands ensk. bank sedan 10.

NILS NORDENFELDT †. U.-löjtn. v. Verml. reg. 68, major 96, afsk. 98
o. öfverstelöjtn. i armén. Egde sedan 87 egend. Anneborg i Verml. Har
i efterlemnadt testamente instiftat en betydande donation till Vermlands
regs. enskilda pens.-kassa.

WILHELM UNGE †. Afg. fr. Teknolog. inst. s. maskiningeniör 66, u.-
löjtn. v. Uplands inf.-reg. 68, löjtn. v. Gen.-stab. 77, kapten dr 80, stabs-
chef v. militärbefälet a. Gotland 83, afsk. fr. Upl. inf.-reg. 97, öfv.-löjtn. i
armén 07. Uppfinnare till bl. a. den i in- o. utland mycket uppmärksam-
made lufttorped som bär hans namn, telemetern; styr.-led. i Uppfinnare-
fören.

FERDINAND SCHULTHESS. F. i Paris, språklär. i Upsala 73—82, lär. i franska språket v. Krigshögsk. 78—12, v. Art. o. ing.-högsk. 96—08. Förf. f. fransk-svenska o. svensk-franska ordböcker i användning v. våra läroverk. Översättare.

EMIL OLIN †. Stud.-ex. 89, fil. lic. 99, fil. dr. 06. Assist. v. Svalöfs utsädesfören. 89, disp. f. Alm. sv. utsädes-a-b. 1900—05, sedan sistn. är egare till Lönnstorp's gård i Malmöh. län. Kom.-ordf. under många år. led. af skolråd, kyrkovård, nämndeman m. m. V. ordf. i styr. f. Skånes fröodl.-fören. led. af styr. f. Skånska landtmännens centralfören. o. Skånska trädgårdsfören. En synnerligen framstående man inom växtodlingens, kreaturskötselns o. trädgårdsskötselns områden, dref han upp sin gård till en mönstergård inom provinsen, dit stora skaror af intresserade landtmän begäfvit sig i och för studier.

Fort. fr. sid. 282.

Gud, hvart komma de med det. Och han blef dystert och solen stack honom rätt i nacken med sina pilar, och Mästersamuelsgatan stank af port och hästspilling.

Det gick en vecka eller så. Tybeck märkte att hans grannar kastade nyfikna blickar åt hans kontorsfönster, och en morgon kunde han se en hel liten äktenskaplig idyll som hastigt drog sig undan bakom det gröna fönsterskynet. Så en dag kommo fotografierna, d. v. s. fotografen kom själf med dem.

— Jaså, tack. Tybeck såg på ett kort. Det är ju bra. Och han slängde de tre bundtarna i skrifbordslådan. Nå, hur går affärena? Död säsong, ja visst. Och lika förbannadt hett är det...

— Ja, ateliern blir som ett drifhus. Den unge mannen ansträngde sig tydligen att tala så prudentligt som möjligt.

— Kan förstå det. Lilla frun ser också ut som en drifhusblomma. Blek. Behöfde luftombyte, skog, sjö.

Fotografen stirrade förvånad på den pratsamma herrn i buffelläderstolen. Och han var stativrak i ryggen, när han sade farväl.

— Hör nu, säg mig, väsnades Tybeck ännu i dörren, jag har några vyer därhemma som jag skulle vilja ha förstora... Jaså. Jo, då skall jag skicka upp dem.

Några dagar därefter för direktören utrikes; han skulle ner till Hamburg för att göra affärer och sedan till Rivieran för att hvilja sig. En kväll när han satt utanför Alsterpaviljongen och såg på folkströmmen och på de stora lyxhotellen, där biler körde fram och hämtade eller aflevererade sin last af eleganta herrar och damer, kom han plötsligt att tänka på det lilla fotografiherrskapet vid Mästersamuelsgatan. Han begrep till en början inte hur det kom sig. Men så erinrade han sig att han på förmiddagen stannat utanför en fotografi monter och beundrat några platinafotografier, som han fann utökta. Och då hade han tänkt på köksorna och sergeanterna i den lilla glaslådan därhemma, men utan att minnas det förrän nu.

Han gick in på närmaste postkontor och skickade ett par hundralappar till sin fotograf — "från en okänd vän till litet rekreation", skref han. Och så glömde han bort alltsammans och reste vidare och såg mycket vackert och märkvärdigt, som inte hör

Fort. fr. sid. 283

Den 22 januari på förmiddagen flögo ett tiotal tyska flygmaskiner öfver Dunkerque och nedslungade omkring 40 bomber. Så vidt hittills är känt ha bortåt ett 20-tal personer blifvit offer för bomberna och af dem ha 7 dödats. Franska och engelska flygare förföljde de fiendtliga maskinerna, af hvilka en tvingades till marken i dynerna vid Bray. De två artillerister, som utgjorde maskinens bemanning, togos till fånga.

Hvad som utgör luftkrigets alldeles särskilda fasa, är att mordvapnen i detsamma icke kunna bringas i verksamhet utan att drabba den civila befolk-

AXEL LJUNGOUIST †. Idkade sedan många år grosshandelsrörelse i Nyköping. På sin tid ordf. i drätselkammaren. Under nära fyrtio år led. af stadstullmäktige t. 10. Verkst. dir. i ångf.-a.-b. Nyköping 77—04, ordf. i hamndirektionen 82—12, i handels- o. sjöf.-nämnden sedan 02. Spiritoblagets verkst. dir. sedan 70-talet. Led. af styr. f. Mälarpöv. ensk. banks afd.-kontor sedan 03, hufvudman i sparbanken. Led. af sjömanshusdir., ordf. i handelssoeleten, ordf. i styr. f. flickskolan.

GUSTAF BRANDBERG †. Sedan 97 delegare i målerifirman L. Westman i Norrköping, sedan 1900 ensam inneh. Mångårig sek. i handtv.-fören.; v. ordf. i styr. f. Handtv. borgerskapet, led. af fattigv.-styr., revisor i drätselkammaren. På sin tid lärare v. Ebersteinska söndags- o. afton-skolan.

till den här historien, och en dag i september var han hemma i Stockholm igen. När han kom upp på kontoret, stod ateliern midtemot tom. Fotografen hade flyttat.

— Jag hade lämnat in några vyer till förstoring, sade Tybeck till sin kontorsvaktmästare.

— Det är ingenting kommet, sade denne. Men det har varit en herre och sökt direktören flera gånger, och sist frågade han, när direktören väntades hem. Så han kommer väl igen.

Och morgonen därpå kom han, och det var fotografen, och han var rakare i ryggen än någonsin och såg besynnerlig ut.

— Hvarför har ni skickat mig de där pängarna? bröt han ut. A seså, inga försök att neka... Jag vill veta, hvarför ni skickat mig dem — om det var till mig nämligen...

— Till hvem annars? frågade Tybeck.

— Till min hustru kanske.

Mannen var hvit i ögonen. Hans haka darrade. Direktören såg förvånad på honom.

— Hvad skall jag tro när jag får tvåhundra kronor från en okänd, hvad är hans åsikt, hvad vill han?...

— För tusan, människa, tänk på hvad ni säger!

— Det gör jag, och jag vill inte bli förolämpad, och min hustru...

— Var god och håll er hustru utanför den här saken. Jag såg eller tyckte mig se att ni hade det svårt; det är alltsammans.

Mannen gapskrattade.

— Pängarna skall ni få tillbaka, när jag kan. Nu får ni nöja er med mitt förakt så länge.

— Det är ju alltid något, sade Tybeck.

— Och försök så er fönsterkurtis med andra fruar...

Han var borta, innan Tybeck lyckats praktisera sig ur skinnfätöljen. Ändtligen kom han upp och fick ett glas vatten och en cigarrett. Det lugnade. Hans vrede öfvergick hastigt i en trötthet och en leda, som han förgäfvos sökte skingra. Hvad hade ändå lifvet gjort med människorna, när de strax anade ondt, när det onda var det naturliga? Det var väl att jag inte blef författare, sade Tybeck vidare till sig själf. Jag hade bara skrivit glada saker, för jag hade aldrig vågat skriva som det är. Då är det bättre att handla med kolonialvaror.

— Men jag kan undra hur det gått med fotografens, tillade han suckande.

ningen, äfven oskyldiga kvinnor och barn, väl så mycket som det militära manskapet. Urskillning är nämligen omöjlig att iakttaga.

Luftkriget delar i detta hänsende minkrigets omänsklighet. Ater har ett svenskt iartyg, ångaren "Drott" fallit offer för en mina, utanför Raumo. Fem människolif gingo härvid till spillo. Hvarifrån minan härledde sitt ursprung, är ännu icke klargjort. Tyskarne ha insamlat 200,000 Mk åt de vid föregående minolyckor omkomne svenskarnes efterlevande. Det är utan tvifvel vackert tänkt. Men människolif kunna nu en gång icke uppvägas med

Efter följande.

Klubbens Bengt Sjöforsparre.

DE AF TYSKA ZEPPELIN-LUFTSKEPP BOMBARDERADE ENGELSKA KUSTSTÄDERNA CROMER (öfverst) OCH YARMOUTH.

pängar, och minkrig förda som de i Nordsjön och Bottniska viken inför mänskligheten och folkträten aldrig försvaras.

Bland veckans mera anmärkningsvärda händelser till sjöss är för öfrigt att anteckna kapandet genom en tysk undervattensbåt af engelska handelsångaren "Durward". Då besättningen bragts i säkerhet, innan ångaren sänkts, är härvid enligt gällande folk-rättsliga regler måhända intet att anmärka. Men undervattensbåtarnes uppträdande som uppbringare, gör det nödvändigare än någonsin att ersätta dessa regler med andra, förnuftigare och mot kommunikationstidshvarivets behof mera svarande.

Som i början nämndes, har ställningen till lands, såvida till allmänhetens kännedom kommit, icke undergått någon afsevärd förändring. Anmärkningsvärdast är den ömsesidiga tystnaden om hvad som i verkligheten försiggår på den östra krigsskåde-platsen. Måhända bör den tolkas som ett förebud till, att afgörande företag äro under förberedelse.

De ryska framgångarne i Kaukasus ha ytterligare markerats därigenom att det under tio dagar pågå-

ende slaget vid Karaugan utmynnat i en ny fullständig seger. Å andra sidan vilja emellertid turkarne göra gällande, att den ryska offensiven i dessa trakter i trots häraf bragts att afstanna.

Det fortsatta goda samförståndet mellan Tyskland och Österrike-Ungern understrykes genom ett besök af den österrikisk-ungerske tronföljaren och utrikesminister Burian hos Kejsar Wilhelm i det tyska högkvarteret.

Ingen kan för öfrigt misstaga sig om, att ett lifligt diplomatiskt arbete pågår från båda de krigförande parternas sida i syfte att förmå de neutrala Balkanstaterna att aktivt deltaga i kriget. Att friherre Buriäns utnämning till utrikesminister åstadkommit en afspänning i dessa neutrala staters förhållande till Österrike-Ungern, synes uppenbart. Den ifver, hvarmed från Berlin de italienska socialdemokraternas fredsdemonstrationer telegraferas kring världen, utgör å andra sidan ett otvifvelaktigt vittnesbörd om, att ett eventuellt i kriget aktivt deltagande Italien icke kan väntas ställa sig på centralmakternas sida.

INNEHÅLL: Generalkonsul Olof Söderberg (biografi och helsidesporträtt). — Svenska villan på San Francisco-utställningen. — Trulssons staty öfver Frans Suell — Jordbävningen i Italien — Världskriget i ord och bild, — Riksfinansministerskifte i Tyskland. — Socialdemokratisk fredskonferens i Köpenhamn — Bilder till den svenska och utländska dagskrönikan. — Veckans porträttgalleri — "Vår nästa" Ber. af Bo Bergman.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.